

LA REVELADA.

SETMANARI POPULAR

EXCEL-LENCIAS DE LA REVELACIÓ.

Tots los homes han tingut la idea y 'l sentiment d' un acausa primera y una suprema intel·ligència; mès quan no han sigut il·luminats per la revelació, ¿ahont la colocaban? ¿quínas nocions se formaban d' ella? ¿quín culto li tributaban? ¿Quánts d' errors y de ficcions confosas en una multitud de veritats desfiguradas no veyem fins en los filosops mès célebres de la antigüetat. Es un fet acreditat per la historia que cap poble destituhit de Revelació conegué lo veritable fi del home y 'l culto que debia prestar á sòn Deu y Senyor. La Religió revelada fón la única que pogué dissipar eixas densas tenebras: la que 'ns doná 'l coneixement distint de Deu, de sa unitat y atributs: la que 'ns instruhí sobre la naturalesa del home y sòn fi, d' un modo que no fóssem ja pera nosaltres mateixos un enigma. La Revelació es la que en tot quan 'nos ensenya, desvaneix tots nostres duptes ab lo pes d' una autoritat segura, ab la ferma certesa que may nos pot donar nostra débil rahó abandonada á sí mateixa. Ella es la que 'ns afiansa y tranquilisa en lo seno de la Iglesia católica, senpre una, senpre uniforme en sa doctrina, senpre visible en sòn cap y en la successió constant de sos pastors llegítims arribant fins als Apóstols, dirigint nostre esperit naturalment inquiet y desitjós de novetats, que corra ordinariament á la veritat per lo camí de la opinió, per la imaginació y per los sentits, extraviantse á cada pas, tornant á cáurer senpre que s' abandona á sas forsas en novas incertituts é inútils investigacions.

Mès la Religió revelada no 's limita solament á il·lustrar y fixar nostre esperit, sinó [que fent que 's dirigisca nostra sensibilitat vers los mès grans objectes, los únichs que son propis pera donarli

l' aliment y las forsas que li convenen, infundeix al home tota la elevació y extensió de que es susceptible. En efecte; no hi ha ánima mès delicada ni mès sensible que la verament religiosa y cristiana. Pero hont demostra sa major sensibilitat es envers l' Autor de son sér, lo principi de tota bellesa y de tot bé, envers aquest Deu sumament perfect y sumament amable, que la Religió li ha ensenyat á coneixer, á amar sobre tot é infinitament mès que á todas las criaturas, que sòls són obra de sas mans. Se mostra també sensible envers tots los homens, en los quals sens excepció mira á Aquell que 'ls ha format, que ha grabat en ells los mès preciosos senyals de la sua imatge, y als quals considera lo veritable [fiel cuberts y tenyits en cert modo ab la sang de Jesucrist, que ha volgut unirlos á tots mutuament ab eixa caritat que forma sa essencia, segons la bella espressió de San Joan: *Deu es caritat*. Aquest sentiment que vèu en lo mateix Deu, es lo que 'l guia, l' inspira y substituheix al vil egoisme personal. Ab semblants afectes y nobles inclinacions, l' amor soberá envers sòn Deu y l' amor envers los homes als quals ama en Ell, obra en l' ánima una font abundanta dels mès dolços consols. Sòn cordona á coneixer per las obras lo que sent en sòn interior y en veritat, no hi ha sentiment mès deliciós que 'l de la benevolencia y caritat, puix dilata 'l cor y l' engrandeix; mentres que qualsevol altre afecte l' estreny 'l degrada y amortuheix. La caritat cristiana es la que formá los Peres Nalascos, los Tomasos de Vilanova, los Joans de Deu, los Josephs de Calassans, los Camilos de Lelis, los Vicens de Paul y altres, als quals se dehuen exemples é instituts maravellosos en favor de la afligida humanitat.

La Revelació y la Religió cristianas, augmentant nostra sensibilitat, dirigintla á sòn verdader fi, y encaminant tots nostres sentiments al que déu ser lo primer y principal objecte de nostre

amor, apaga 'l foch de nostras passions y posa un fre á sa violencia: ella 'ns ensenya á renunciar-nos, á vécerns á nosaltres mateixos y á formarnos en totas las virtuts, de que 'ns donan las ideas més justas y de que 'ns ofereixen los més poderosos motius, provehintnos al mateix temps dels auxiliis més segurs pera ajudarnos á practicarlas.

Per poch que 's conega 'l cor humá, se compren prou bè qual puga sér la causa d' aquesta antipatia que mantenen certa gent contra la Religió: no són sos misteris los que 'ls allunyan d' ella, sinó la severitat, ó per milló dir, la puresa de sa moral. Puix en lo referent á misteris ¿ahont no se 'n troban? La naturalesa 'ns presenta en totas parts fenómens que excedeixen á nostra intel·ligencia, y no obstant, los fets nos obligan á créurels. Més lo que excita mortals enemichs es la oposició que troban entre ella y sas passions, perquè no solament condemna la satisfacció de sas il·licitas diversions sino que manté sempre devant d' ells la veritat y la justícia, la qual ha sigut sempre odiosa als cors dominats per la concupiscencia.

La Religió revelada, ab los auxiliis sobrenaturals que 'ns presenta 'ns torna tota nostra veritable grandesa. Ella 'ns recorda la dignitat de nostre origen, y restableix en nosaltres los rasgos divíns de eixa imatge de sí mateix que 'l Criador grabá en nostra ánima; però que 'l pecat habia tan infelissent desfigurat, degradant la naturalesa humana. Comparém aquest home espiritual y celest renovat per la gracia de Jesucrist, tal com nos lo presentan los llibres del Nou Testament; aquest home quals miras son tan nobles y tan puras, que viu únicament ab la vida de la fe, y sols se conduheix per sas máximas; que posa tot son estudi en semblarse á sòn modelo, imitant quant li es possible las suas perfeccions, que camina á la eternitat y diposita en ella totas sas riquesas, repartintlas entre 'ls infelissos als quals consola y sosté ab sòn exemple y consells, quan no pot ferho també ab sas llimosnas; que encés ab lo foch de la més ardent caritat, sòls emplea, á imitació de sòn diví Mestre, tots sos moments y medis en fer bè; comparemlo, dich, ab aquest home carnal y mundá que únicament suspira per goigs passatjers de la vida terrena, y que 's revolca en lo fanch dels més vergonyosos plahers; que 's mostra bárbaro y desnaturalisat, quan troba algun obstacle á la ímpetuositat de sos desitjos, y que mogut solament per un vil interés, busca únicament sa propia utilitat, encara que

sia en detriment dels altres; y al reflexionar sobre semblant paralelo, ¿quí no quedarà sorprés al véurer en la naturalesa humana aquest contrast tan sensible d' un home per una part que format per la Religió, 'ns fá admirar en si l' ánima mes elevada, mes gran, participant en algun modo de la naturalesa dels Angels, en un cos quals llassos lo cautivan, y d' un ser per altra part embrutit per sas desordenadas passions, ó millor dit, d' un ser més vil y molt pitjor, per l' abus de sa rahó, que 'ls mateixos irracionals. Aquí 's fá igualment visible la gran diferencia que hi ha entre la Religió y la filosofia: aquesta ompla al home d' orgull y de baixesa, l' ensoberbeix y 'l degrada, li fá considerar vilment sa propia naturalesa, l' excita á confóndrerla ab la dels sers que li són inferiors, y fá reflectir tota sa vanitat y orgull en si mateix; per lo contrari, aquella 'l fá humil, y li dona sempre la més alta idea de sòn origen, de sòn ser y destino.

La Religió revelada ompla tot nostre cor, y lluny d' afogar la verdadera vida dels sentiments, purifica y aumenta tots nostres plahers. Los purifica permetentnos solament los que estan conformer al ordre y á la sana rahó aixis com al esperit del cristianisme; aixi 'ls hi treu quant podrian tenir de perillós, y sols los deixa lo que pót disfrutarse sens temor ni remordiment. Los aumenta, derramant un atractiu inesplicable sobre tota la naturalesa, quals encants y hermosos espectacles, elevant lo cort del home á sòn Autor, elevant l' enteniment á grans contemplacions y endolsant l' esperit ab inefables delicias. Més no sols la Religió cristiana purifica y aumenta nostres plahers, sino que també 'ns consola en nostras penas. Sens ella, ¿ahont se trobarán forsas pera sufrirlas ab resignació y constancia, quan arriuan á un cert excés? ¿D' ahont traurém motius pera férnoslas amables? Ella es la que únicament pót fernos amar los trevalls com un medi d' expiació y de merit, com á motiu de conformitat y una senyal de semblansa ab aquell Deu fet home, que 's digná sufrirho tot pera nosaltres com á mostra de las miras misericordiosas de Deu, y la penyora més certa de nostra futura felicitat, lo qual feu dir á un dels Apostols: «Preneu ocasió d' alegrarvos quan experimenteu algunas tribulacions, segurs de que la proba de vostra fe produheix la paciència, y aquesta fá l' obra perfecta (St. Jaume. c. i. v. 2.)

¿Qué mes podrán dir encara? La Religió revelada 'ns ofereix en Jesucrist lo mes sabi legislador, lo qui 'ns ha instruhit ab una doctrina tan

pura, que fins sos mateixos enemichs se vehuen precisats á admirar en ella la moral mes santa y sublime, lo modelo mes perfet y 'l mès proporcionat á la naturalesa humana, la que en sa persona uní ab la divinitat; lo Redemptor dels homes, lo mès poderós Mediator entre 'l mès recte Jutje y 'ls mes grans reos; la hostia mes propicia, la víctima que restitueix al Criador l' amor de la criatura odiosa per lo pecat, lo qui fa nostras obras meritorias per sa gracia y corona ab una gloria inmortal las nostras esperansas.

Aixís es que la Revelació 'ns ofereix l' obra mes bella, la mès divina economía dictada per lo mateix Deu pera salvarnos: en tot va consegüent, y lo que jamay se veu en cap secta ni escola de filosofhs, se verificá en homes inspirats per Deu: puix entre tans escriptors sagrats que cooperaren en los Sants Llibres, en cap d' ells s' ha notat la mes petita divergencia en lo dogma y la moral.

En vista donchs, de totas las reflexions que acabem de fer, podém dir ab ferma convicció: Professo la Religió Católica ab la mateixa fermesa ab que crech en Deu, á qui nos ensenya á conèixer tan be, á amarlo, á adorarlo y á servirlo en esperit y en veritat; amo á mos semblants, als quals me fan tan apreciabls, y en favor dels quals nos fa olvidarnos de nosaltres mateixos y sacrificarnos en són profit; amo la veritat de que té tots los characters, y per la que esta santa Religió, que es la única verdadera, 'ns inspira 'l major respecte, amo la virtut que imprimeix en nosaltres per sa doctrina y 'ls auxilis sobrenaturals; amo la Revelació y la Iglesia que me la proposa, puig ella es la veritat dictada per Deu y l' únich medi de salvació per tots los homes.

S.

ODA XVI.

(Traducció d' Horaci.)

¡Ay Posthum, mon amich, quant ab prestesa.
Passan los anys! ni 'l sentiment detura
Las arrugas del front, ni la vellesa
Que avansa sens pietat, ni la mort dura.

Encar qu' una hecatombe cada dia
Per plaurel sacrificis, insensible
No' s mou Pluton, que vens la valentia
De Tithio y Gerion en l' ayga horrible.

Que tots l' hem de passar, sens diferencia
Los que vivim dels dons que 'l mon entranya,
Ja reys hajám sigut de gran potencia
Ja pobres habitants d' una cabanya.

En va del crudel Marte nos lliurarem.
Y las onas del Adria impetuosas,
Enva de las ventadas nos guardárem
Al temps de la tardó pel cos damnosas.

Veurem la corrent llanguida que mena
Lo Cocito horrorós, y l' exsecrable
Generació de Dánao, la pena
De Sisifo y treball interminable.

Bens y familia y agradable esposa
Devem deixar; dels arbres qu' are cria
Son breu Senyor en l' horta deliciosa
Sols l' aburrit xifre seguirá un dia.

Cecubs que guardas ab cent claus reclosos
Un heréu mès rumbós veurá ab delicia,
Y 'l sol arruixará ab vins mès preciosos
Dels qu' alegran la cena pontificia.

J. Planas y Feliu.

MEMORIAS D' UN ESTUDIANT.

V.

Tot just apuntaba 'l jorn, quan me despertaren á cops de fuet unš carreters, qu' eran los duenyos de las mantas hont jo dormia. Aquesta manera d' avisar me desvetllá completament, y 's pót dir que vingué á torn, puix no tardá un quart d' hora en arribar lo tren. «¿Per ahont s' hi puja?» pregunto jo ab candidés á un empleyat de l' estació, mes com aquest era naturalment un castellá de pura sang, ni m' entanguè ni 's digná atendrem. Y en efecte: ¿cóm tot un Senyor Jefe d' estació havia de dignarse parlar á un pobre noy? Un jove que tenia al costat se posá á riurer, y comprenent que jo no havia anat may en carril, me preguntá ¿ja tens papeleta?—¿qué voleu dir papeleta? responguí jo tot enfabat. Lo jove tingué la amabilitat de enterarme d' aquest requisit indispensable per lo viatge, y entregantli jo una dobleta ell mateix se doná pressa á anarmela á buscar. Al cap d' un moment torna al bitllet, y entregantmel ab precipitació, 'r... corra, puja al cotxe, ans no 'l tanquin, mentre vaig á buscar 'l cambi

que l' estan arreglant. No sé si al administrador li devia faltar moneda pera fèr lo compte ó si á aquell bon jove li faltá delit pera tornar fins al cotxe, lo cert es que 'l tren se posá en marxa, y jo 'm quedí apostat á la finestra esperant lo cambi ab un pam de nas. Al poch rato 's perdia completament de vista l' estació y la meva dobleta.

Al mitjdia arribarem á Barcelona. Com que tenia bonas camas y tot lo meu equipatge consistia en la roba de l' esquena, passant de llarg entre aquella multitud de cotxeros y 'ls crits de *quí va á la Rambla ó vol que li porti*, resolguí dirigir-me hont me portessen los passos, y ab las mans á la butxaca anar prenent ab tota calma possessió de la comtal ciutat. Francament, la vaig trobar á primera vista molt inferior á lo que m' havia imaginat, atenent-me á las ponderacions que n' havia sentit fer y lo que 'm habian contat la gent de ma terra. M' havia figurat véurer los carrers empedrats ab mármol, los frontis de las casas brillants y endaurats com un altar, carrers inmensos coberts de cristall, y plassas ab columnas de plata y jardins encantadors. Lluny d' aquesta somniada perspectiva, no veyá mes que carrers més llargs, casas més altas y botigas més adornadas, y com la quantitat diuhen que no muda la especie, en tot aquell gran conjunt, hont no hi havia pera mi cap element nou, no hi sabia veurer cap cosa extraordinaria.

Jo 'm trobaba en aquella edat felís en que tot s' espera, en que 'ls cuydados del esdevenidor no atormentan perquè no 's viu sinó de lo present, y 'ls dias qu' han de venir se 'ns ofereixen sempre riallers, ó coberts ab un vel de pllassent misteri que sembla anunciarnos sempre una ventura inesperada, 'l trobo d' algun maravellós talismá, que 'ns farà felissos; no contém may ab los medis de la vida sinó ab l' objecte; ¡horizonts com l' orient coberts sempre de llum, de color de rosa, camps d' Abril sembrats de floretas, que may sembla que s' han de espasar ni de marcir, primavera de la vida! inestimable flor de la esperansa humana! massa aviat tè desvaneixes, ¡oh estat que en eixa vall de llágrimas es la més prop felicitat!

Jo n' obstant no era felís, porque sabia que havia comés una gran falta, y may podrá gosar de felicitat lo que no té la conciencia tranquila. N' obstant com no 'm preocupaba pèl dia de demá, y l' imaginació propia de la edat y 'l meu genit me feya entrevéurer aventuras y sorts inesperadas, ofegant mos sentiments l' insaciable passió de véurer novetats y gosar del mon, la

ignorancia y l' aturdiment me donaban una tranquilatat ficticia que 'm feya olvidar tot lo grave y perillós de la meva situació.

No deixaba per aixó de calcular en mon interior y tirar los meus plans, pero sense fundarmi gayre, y esperaba més dels aconteixements y las circunstancias que de mi mateix.

Recordaba 'l ditxo de que *Barcelona es bona si la bossa sona*, y com ficant-me las mans á la butxaca 'm trobaba ab vint y cinch duros (malgrat lo xasco de la dobleta) que semblaba que no hi havia motiu pera donarse maldecaps, sinó gosar las delicias de la llibertat: «ara que 't toca fins á la soca» (deya entre mi aplicant, un refrá del meu avi) quan acabis 'ls dinèrs llavors t' enginyarás pera guanyarte la vida,

Per lo demás, aquestos projectes eran per cert dignes no sòls del meu poch seny sinó de las circunstancias del lloch en que 'm trobaba. En efecte, la confusió que atolondraba món esperit en mitj de aquell mon nou que m' oferia á cada moment impressions novas y encisadoras, no 'm permetia fer altra reflexió que aquella tan vaga de «*veyám que será*» que en las situacions obscuras solém fer los catalans. Sobre tot lo que més m' amohinaba era aquell tránsit contínuo de cotxes y carros que posan en apuros al pobre caminant, obligantlo á pendrer mil direccions, ó arramblantlo en las aceras que com sempre solen sér concorregudas, un 's véu á cada pas detingut, trepitxat ó be obligat á seguir la marxa que porta la ranglera de devant, com si anés á la profesó. Com jo no estava acostumat á aquest modo especial de caminar que certament; en las grans ciutats necessita práctica, topaba ab molta gent, donaba molts cops de colsos y trepitjaba moltas senyoras. Una d' ellas se cregué ofesa á dretas y 'm pegá tan forta empenta que 'm tirá al mitj del carré petant de nassus ab un noy que passaba portant ab molt cuydado una gran plata de crema, tota enramada ab una bolera al mitj. La plata 's feu mil trossos, la crema y la bolera per terra, y 'l noy se 'm tirá sobre ab tota la rabia. Al moment 'ns abrahonarem com dos lleons, y com jo de segú tenia mes forsa, 'l vaig arramblá á la cera, pero ab tanta furia que anarem de tumbayons á pegar contra 'ls vídres d' un aparadó, trencantlos ab gran estrepit y fent malbé algunas pessas de quincalla que hi eran colocadas. Surt l' amo de la botiga, y del grupo de badochs que habian contemplat nostras batussas s' alsá un crit de «á la presó!» y fou la primera vegada que vaig compendrer que 'l primer

crit de la multitut es sempre 'l de *pena*, may 'l de *justicia*. Comparegueren dos municipals, é intimantnos que ó deviam pagar los vidres ó anar al calabosso, no tingui altre remey ans de véurem en tal afront, que aconsolarme de pagar tot lo dany: la festa 'm costá tres duros y algunas esgarranxadas. L' aprenent confitè 'm seguia al darrera pretenint que li habia de pagar la plata de crema, mès jo m' hi vaig girá pegantli una tunda de cops de puny que li feu entendre que no estava per altrás pagas, y l' hauria passada molt mal, si un senyór que 'ns seguia y habia presenciat tot lo cas no 'm hagués detingut, posantse no obstant de la meva part, y diguentli que ia 's podia donar per satisfet de que jo sol hagués pagat 'ls vidres.

(*Seguirá*)

LO CAMPANAR.

Vers la volta d' estels matisada
Jo 't contemplo la creu enlayrar.
Sempre al cel dirigint ta mirada,
Senyalant la mansió desitjada,
Nos ensenyas á tots á esperar.

Derrocats los castells orgullosos
Tu n' has vist ¡invencible gegant!
Y al remor de los tochs religiosos
S' allunyaren los temps tempestuosos,
Y passaren tos murs respectant.

Tu la fe de los pobles alentas;
Ab los bronzes tu parlas al cor
Y ablaneixes las turbas furientas
Quan enlayre la creu los presentas,
Sant emblema de pau y d' amor.

Ets lo rey de ciutats populosas
Per la agulla atrevida, imponent;
Per tas vistas las mès deliciosas,
Per tas líneas esbeltas, ayrosas,
Ton artistich y hermós ornament.

Matí y vespre ta veu al cel prega
Y n' avisa al mortal sos perills
Y lo poble á ta sombra congrega
Com la mare amorosa n' aplega
Al voltant de la falda á sos fills.

De tu surt la plasset melodia,
Qu' al mati dona' l toch d' oració

Anunciant la vinguda del dia,
Despertant al cristiá que n' envia
Fervorosa plegaria al Senyó'.

Quan lo drinch de las armas estranyas
A la patria amennassa furient
Tu n' escampas per valls y montanyas
Ta veu ronca, y ab ella acompanyas
L' ardit poble tocant *sometent*.

Tu mantens eixa veu benehida,
Que s' ajunta del home á la sort.
Que parlar ab lo cel lo convida:
Veu que canta quan surt á la vida,
Veu que plora quan baixa á la mort.

Tu las bellas diadas pregonas
Y tos bronzos alegran los cels
Tu los tritllos joyossos entonas
Per las galas y festas mès bonas
Que n' alegra lo cor dels fidels.

Quan te véu qui perdut ne camina,
Entre mitj lo fullatge al guaytar,
Tu li apars una senya divina,
Que guiantlo ab amor li diu:— vinal!
Que jo' t guardo á mos peus una llar.

Viscas fort, ja al bell cim de la serra
Ja en las vilas, ¡ho! fidel vetlla,
Que 't respectin los llamps y la guerra;
Sant castell que defenses la terra,
Dit gegant que' ns senyalas lo cel.

Rafel Carandell.

Crónica General.

Alerta. La secta protestant, incansable en sòn afany de propaganda, acaba d' enviar pèl correu á molts families de Girona librets baix l' hermós titol de *Evangelio de Nuestro Señor Jesucristo segun S. Juan*.

D' aquesta manera proba aquella desacreditada secta d' introduhir en las casas piadosas y católicas de nostra ciutat la malehida llevar del protestantisme, no sentli posible d' altra modo fer prosselits á sòn favor.

Per lo tant donem la veu d' alerta als pares de familia que estiman las creensas y saludable doctrina de la nostra Religió Santa pera que 's posin en guardia y vigilin á tot' hora al objecte de que no s' introduescan clandestinament en sas

llars los enemichs de la familia, del catolicisme y de la pàtria.

També 'ns creyem en lo deber de denunciar lo fet á las Autoritats, puix l'abus dels protestants está completament fora de la lley en Espanya á pesar de la tolerancia religiosa, puix constituheix un verdader atentat contra la conciencia del individuo y de la familia que tenen lo dret indisputable de que se 'ls deixen tranquils y segurs en sas casas sèns insultar sas creensas y sèns exposarlos al contagi ni á la divisió, y aixó ab tan mès motiu quan la Religió Católica es la del Estat.

Creym per demés abvertir á totas las personas que hajan rebut los indicats llibres la obligació que tenen d'entregarlos sens tardansa á las Autoritats Eclesiásticas, y molt útil fóra que á la entrega hi acompanyés una valenta protesta pera vergonya de la infame secta, que may ha pogut arrelar ni arrelará en nostra católica terra.

—La vigilia de S. Pere á entrada de fosch en l'Areny y alguns altres llocs que no oferian perill, se feren alguns focs, restos encara de las antigas y venerandas costums de nostres avis, en mal hora substituïdas per altres mès costosas y menos ignocents. També vegerem alguns focs en las montanyas vehinas.

—Avuy tenim un especial plaher en publicar la poesia que en altre lloch d'aquest número podran véurer nostres lectors titulada *Lo Campanar* la qual es un ensaig d'un jove treballador amich nostre, que sens tenir gayres estudis y aprofitant los moments que li dexan lliures sas ocupacions, se dedica al conreu de la poesia. Segurament trobará dificultats en lo camí que ha emprés; però no 's desanimi, busqui bons modelos que gracias á Deu no 'n faltan en lo florit camp de la literatura catalana, y á forsa de treballar podrá portar la seva pedreta al edifici del nostre renaiement. Rebia' l Sr. Carandell nostra enhorabona y estiga segur que procurarem complaurel sempre que vulga honrar las planas de LA VETLLADA ab sos treballs.

—Dimars á la tarde marxaren á Olot duas companyias del regiment de S. Quintin, las quals compondran la guarnició d'aquella vila, que n'estava sense d'algun temps en aquesta part.

—La *Sociedad Economica de amigos del Pais*, á instancias dels Srs. Calm y Grau, ha nomenat socios corresponsals de la mateixa á D. Joseph Esquena, D. Joseph Surroca, D. Pere Carrera, D. Joseph Berga, D. Joaquim Casabó y D. Ramon Torras, individuos de la junta de defensa del treball nacional de Olot.

—Explendidas prometen sér las festas del *Roser* que prepara la vila de Puigcerdá, las quals comensarán lo dia 3 del corrent; segons lo programa que publica nostre colega *La Voz del Pirineo*, 's

tracta de que sian aquellas las mès lluidas que s'haijan celebrat en la Cerdanya. Diu lo mateix periodich que són ja moltissims los forasters que van arribant á aquella delitosa comarca de Catalunya pera passarhi la temporada d'estiu.

—Varios vehíns de la vila de S. Feliu de Guixols han ofert á costejar los gastos d'una linea telegráfica fins á Girona, si 'l Govern s'encarrega de sa conservació y servey.

—Diumenge nostre Il-lm. Prelat aná á Port-Bou al objecte de benehir las campanas de la iglesia que en aquella població ha fet construhir D. Claudi Planás, Director gerent de la companyia del ferro-carril de Taragona á Barcelona y Fransa. A las tres campanas se 'ls hi ha donat respectivament los noms de Claudia Francisca y Eularia. Alguns Senyors Capitulars, que havian acompanyat al Sr. Bisbe tornaren á la tarde del mateix diumenge, però S. Il-lma 's quedá á Figueras, de qual ciutat retorná 'l dilluns á la tarde. La rica y elegant iglesia de Port-Bou no está encare del tot acabada; pero dintre de poch se podrá ja obrir.

Segons nostres noticias també irá á benehirla solemnement nostre Il-lm. Prelat.

—Lo certámen nacional en honor del Sagrat Cor de Jesus celebrat á Tarragona 'l dia 26 del mes passat s'ha portat á terme ab lo lluhiment y magnificencia que eran de esperar. La solemne distribució de premis tingué lloch en lo claustre del Seminari adornat ab molta elegancia. Presidi l'acte l' Exm. Senyor Arquibisbe acompanyat dels Srs. Bisbes de Barcelona y Tortosa y de las Autoritats Civils y militars de Tarragona. Hi acudi una numerosíssima y escullida concurrencias en la qual s'hi veyan distinguits homes de lletra de Catalunya y de fora.

Los poetas premiats foren: Mossen Jaume Llobet, Mossen Francisco de P. Rivas, D. Nemesi Fons, Mossen Joseph Peris, D. Andreu Balguer, D. Joseph Pallés, D. Joseph de Palau, Mossen Torras, D. Francisco Pages, lo P. Martorell, Mossen Tomas Sucona, D. Manel Sanchez, D. Enrich Garcia, Mossen Jacinto Verdager, D. Joseph Garriga, D. Miquel V. Amer y la sua esposa Donya Victoria Penya, D. Domingo Vidal, D. Pere Vilar, D. Ramon Sarrió, D. Dionís Baxeras, D. Ricardo Soria, los Srs. Vagues y comp.^{as}, Mossen Damiá Andreu y nostre compatricí D. Joan Carreras, distinguit compositor y organista de La Bisbal, lo qual en lo mateix acte dirigí 'l cant d'una de las composicions premiadas. Totas las poesias llegidas y 'ls discursos que digueren lo Dr. Grau, Vicari general y 'l Sr. Sanchez de Castro foren calurosament aplaudits per la concurrencia.

—Diumenge 's celebrará á Barcelona la anunciada manifestació proteccionista, que 'l Governador no permeté efectuar per los carrers. Numerosissima fou la concurrencia que acudí als cinch teatros en que tingué lloch aquesta manifestació. Diversas associacions y gremis 's hi presentarén ab llur pendó acompanyat per sos individuos. A las deu del mati s'obrí la sessió en los cinch teatros Los Srs. Oradors foren: en lo *Circo Ecuestre* lo president Sr. Bosch y Labrús y 'ls Srs. Tort y Martorell, Pámias (obrer). Fiter é Ingles, Jara, reasumint lo mentat Sr. Bosch. En lo teatre de (*Novedades*) lo president Sr. Amengual y Srs. Griera, Caparó, (obrer) Corominas, reasumint lo Sr.

Adolf Blanch. En lo del *Buen Reiro* los Srs. Lassarre, Almirall, Nuet (obrer) Vidal y Valenciano D. Eduart) y Angelon. En lo *Teatro Español* lo president D. Vicens de Romero y 'ls Srs. Agullol (Xuriguera (obrer) Perellada, Nocent y Rocay Roca. En lo *Tivoli* lo president Sr. Pujol Fernandez y 'ls Srs. Maluquer, Solá (obrer) Arabir, Vehils, Batlley Pasarell. Tots los mentats locals estavan plens de gom á gom y 'ls diversos oradors esposaren en elegants y patriotichs discursos la doctrina proteccionista. Al Centro proteccionistas fundat novament á Madrid se li enviá la següent telégrama: «La gran manifestació proteccionista que acaba de celebrarse en cinch distints locals ha resolt unánimement felicitar als fundadors del Centro proteccionista que 's funda en la Cort.» La Junta iniciadora d' aquesta notable manifestació redactá també un «Manifest al País» exposant la necessitat de protecció que té avuy la Espanya, á la que altres nacions poden fer competencia en determinats productes, competencia que desapareixeria si una prudent legislació proteccionista ajudés á la producció é industrias nacionals en la part que ellas son insuficients pera enlayrarse fins ahont seria menester. Eran sobre las dotze quan terminá la manifestació y la majoria dels concurrents acudí á la Rambla que presentava un aspecte sorprendent. Se oiren vários crits donant vivas al treball nacional. No hi haguè cap alborot ni desgracia en aquesta pacífica demostració del esperit nácional, que clarament coneixeria y procuraria contentar qualsevol govern, que no tinguès per sistema posposar los interessos de la Patria á las mesquinas y despreciables conveniencias de partit.

—Lo doctor D. Pere Reig Pebre, catedrátich de nostre Seminari Conciliar acaba de publicar la primera part d' una obreta titulada: *Los Mestizos ó sea el Moderantismo español ante el Papa*, que ve á sér la continuació d' un altre per lo mateix Senyor publicada no fa molt ab lo titol d' *El Diario de Barcelona y La España en sus relaciones con el ateismo*.

Lo doctor Reig, seguin la costum d' alguns autors, ha enviat de regalo lo nou llibre á molts periodichs católichs, diaris y setmanals, pero no ha tingut á be enviarlo á la redacció de LA VETLLADA, haventnos sigut precis comprar lo llibre en cuestió pera enterarnos d' ell y formarne judici. En cambi lo doctor Reig ha sigut més atent y generós ab lo nostre colega local *La Lucha*, al qual lo ha enviat junt ab una carta, que publica lo periódich sagastí corresponent al divendres prop passat, posanthi per epígrafe las següents paraulas: *La carta del Padre Reig* (sic)

Lo contingut de la carta 's redueix á donar una forta bargassada al partit moderat y casi una encensada als partidaris d' en Sagasta, acabant pera oferir sos serveys al director de *La Lucha*, si li son necessaris pera aclarar més la cuestió. Aquest agraeix l' oferiment del doctor Reig y promet acceptarlo si 'l créu necessari.

Ab tota la franquesa que 'ns es propia y ab tot lo respecte que 'ns mereix una persona tan il·lustrada com lo doctor Reig, hem de dirli que 'ns ha estranyat en gran manera la distinció que li ha merescut *La Lucha* sobre 'ls demás periódichs, aixis com també que no haja tingut reparo en estampar sa firma al peu d' un escrit com lo publicat en sas planas.

Tothom sab que es *La Lucha* un periódich anti-católich y heretich, que s' ha distingit sempre per sa *clerofòbia* y odi singular á las ordres relligiosas, á las peregrinacions y demes obras de verdadera pietat. Ara be: nosaltres sabem que moltes personas católicas han comprat lo número de *La Lucha*, que publica la carta de que avem fet menció, per la curiositat de llegirla, y seguiran comprant los de mes números en que 's publiquin escrits del doctor Reig; de manera que, tal vegada sens pensarho, es ell la causa de que molts contribuheixin al sosteniment d' un periódich anticatólich, donantli ensemps importancia, lo que no es permes de cap manera segons lo mateix doctor, ni tan sóls per medí d' anuncis. (1)

Per altra part nos sembla que es aixó convertit á *La Lucha* en un periodich *Mestizo*, pues al costat del excel·lents escrits del doctors Reig es molt possible que s' publiqui algun insult contra 'l Papa, ó contre las sanas doctrinas de la Iglesia Católica.

Sentiriam que 'l doctor Reig, se dongues per ofés en lo més minim, de nostras francas indicacions.

Segueasca en bon hora ab sa valenta ploma defensant la veritat católicas pero servesca, de un periódich polítich ortodoxo, com per exemple de nostre excelent colega *El Correo Catalan*; los mateixos escrits tindrán una importancia y autoritat que han de pérdrer precisament en las planas de *La Lucha*.

—Continúa visitantnos la notable publicació barcelonina *La Ilustracion* que dona á llum la casa editorial del Sr. Tasso. Lo número 34 es extraordinari y conté escullits treballs lliteraris y varios grabats que representan alegorias de la berverna de S. Joan y l' ábside y fatxada de la iglesia de S. Culgat del Vallés. Recomanem tan notable setmanari que costa la friolera de 6 pessetas l' any per suscripció, dirigintse al mateix editor Sr. Tasso.

Havem rebut també un llibret molt petit pero molt recomanable titulat: *Ramillete poético al Sagrado Corazon de Jesús*, que conté una col·lecció d' oracions en vers pera cada dia del mes de Juny, escritas pel Sr. Hermenegildo de Urréjola, académich de la Joventut católica de Barcelona 'S ven al infim preu d' un ral l' exemplar en la llibrería de la Viuda y fills de Subirana, en Barcelona. També 's venen col·leccions soltas de las mateixas oracions al objecte de repartirse en las funciones del Sagrat Cor.

Han visitat ultimament la nostra Redacció *El Semanario de Igualada*, *L' Escut de Gracia*, *L' Ignorancia*, de Palma de Mallorca, y *El Correo de las Familias*, de Tortosa.

Han suspes la publicació segos avisan en sos derrers números, *La Llumana*, notable revista mensual que vey a llum en Nova Jork y *El Teléfono Catalan*, de la localitat, per rahó aquest últim de la malaltía que fa temps ve sufrint son director, al qual desitxem un prompte y durader alivio.

Ha suspés també la publicació lo *Diari Catalá*; per consegüent estan d' enhorabona lo catalanisme, la decencia y lo sentit comú.

(1) *El Diario de Barcelona y La España*.... pagina 249

—Dimecres passat morí D. Xavier M. Moner, Vice-president de la Diputació Provincial y ex-Gobernador Civil d'aquesta Província. Divendres fou portat al Cementiri, assistint-hi un nombrós acompanyament. Devant del clero de las parroquias hi anavan los noys y noyas del Hospici provincial; y darrera, lo cadaver posat en una caixa mortuoria molt sencilla y conduhit en lo cotxe ordinari. Feyan lo dol, seguint als parents. los Srs. Gobernadors Civil y Militar, Diputació, comissió del Capitol y multitud d'amichs y empleats. Terminava l'acompanyament ab lo cotxe mortuori de gala tirat per quatre caballs. Segons la veu pública, la Exma. Diputació respectá la última voluntat del difunt, permetent que fos conduhit per lo cotxe ordinari y sense luxos, pero volgué que també hi anes lo cotxe de gala, ates l'elevat carrech de Vice-President que desempeñava en vida y de molts altres puestos distingits que havia ocupat.

La *Associació literaria de Girona* ha publicat lo cartell de convocatoria pera 'l certámen d'aquest any. Los premis als quals podrian obter las composicions que 's presentin son los següents:

Una copa de plata, oferta per lo M. I. Sr. Gobernador Civil de la Província al autor de la mellor oda heróica.

Un llibre de plata, que ofereix l'Il. l. Sr. Bisbe de la Diócesis al autor de la mellor ressenya d'alguns dels santuaris d'aquest bisbat, feta excepció del de Ntra. Sra. del Mont.

Una escribania de plata ab un grupo alegórich, que reix la Exma. Diputació provincial al autor de la mello poesia sobre assunto de la història catalana, desde la unió d'Espanya en temps dels Reys Católics fins á últims del segle passat.

Una medalla de plata en qual anvers hi ha l'escut de la Ciutat y en lo revers una llegenda alusiva al objecte del premi, oferta del Exm. Ajuntament al autor de la mellor memoria sobre algun dels fets principals de la historia de Girona, anterior al segle actual.

Un exemplar del Quijote (edició de luxos) que ofereix lo Claustre de Catedráticos del Institut Provincial de segona ensenyansa, al autor de la memoria, que en prosa castellana comente més bè los capítols 60 y 61 de la segona part de la obra mentada, en quant se refereixen á Catalunya.

Diploma de sócio de merit de la «Económica Gerundense de Amigos del País», lliure de gastos, y medalla que usan com distintiu los individuos de la mateixa; oferta de la espresada Societat al autor de la mellor memoria, escrita en llengua castellana, referent á la agricultura, industria ó comers d'aquesta província.

Un cuadro al oli, que ofereix lo «Centro artístich d'Olot» al autor de la mellor monografia descriptiva d'un monument d'interés històrich ó artístich d'aquest bisbat, esceptant los de la Capital.

Una copa de bronze cisellada oferta del Sr. Compte de Perelada al autor del més complert nomenclátor geogràfic-històrich de la província de Girona desde 'ls temps més remots fins al segle XV.

Un objecte artístich, oferena del Exm. Sr. Marqués de

Camps al autor de la mellor composició en prosa ó en vers sobre «La moralitat en las arts com font de la bellesa.»

Un brot de taronjer de plata y or: ofert per la Junta y Jurat de la Associació á la mellor poesia lírica.

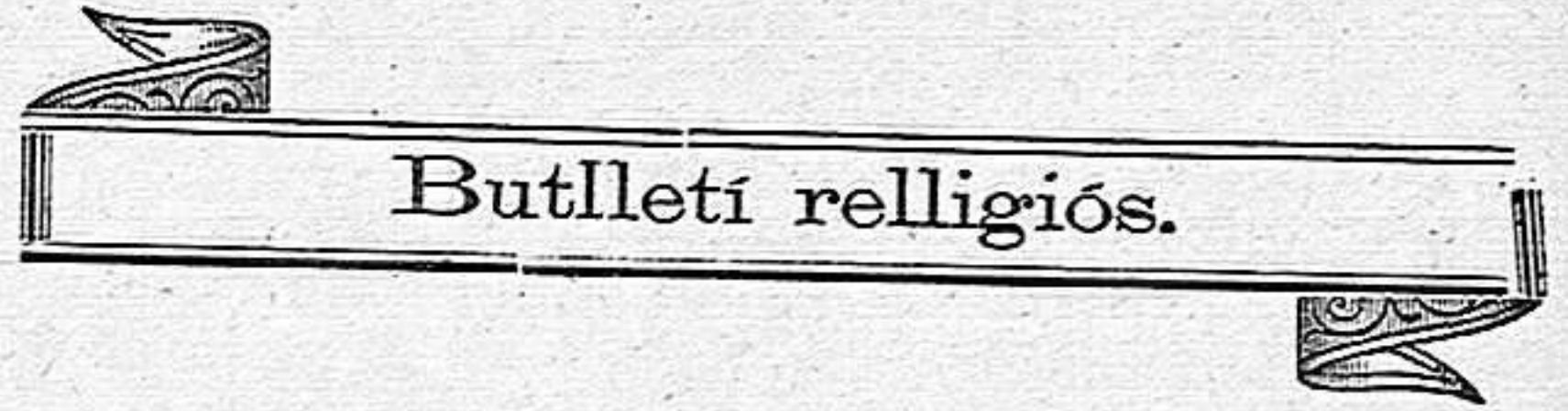
Las composicions que no tenen assenyat l'idioma en que deuen ser escrites, podran serho en castellá ó en qualsevol dels de la antigua Corona d'Aragó.

Las composicions que 's presenten dauran ésser inéditas y originals; y dirigidas (1) al Secretari, D. Pere de Palol, carrer de la Cort-Real, 5—2.ª Lo temps d'andissió terminará 'l dia 10 d'Octubre.

La distribució pública dels premis, y dels accésits que 'l jurat cregui convenient adjudicar, será 'l dia 4 del próxim Novembre.

Las composicions no premiadas quedarán en poder de la Associació, la qual se reserva per un any la propietat de las premiadas.

(1) En la forma observada en los certámens anteriores.

QUARANTA HORAS.—Passan á la Iglesia dels Dolors.—Diumenhe tindrà lloch en la Iglesia del Mercadal l'acostumada funció de la tarde.

Mercat de Girona del 2 de Juliol de 1881.

BLAT blancal de la Selva de 19 á 20 pessetas quarta.—Blat fort d'Ampurdá de 15 á 17.—Mestall de 13 á 14.—Ségol de 11 á 12.—Ordi, de 8 á 9.—Cibada de 8 á 8'50.—Bessas de 11 á 12.—Blatdemoro, de 11 á 12.—Mill de 13 á 13'50.—Fajol de 11 á 11'50.—Fabas de 12 á 13.—Llegums de 11 á 12'50.—Fasols de 18 á 19.—Ciu-rons de 22 á 40.—Panís de 16 á 17'50.

VINS. AMPURDÁ. *Culera, Llansá, Espolla, Rabós, Garriguella y Vilajuiga*: negre de 44 á 56 pessetas carga; Garnatxas de 70 á 80; Rancis de 75 á 80. AMPURDÁ BAIX. *Viladesens, Camallera, Vilahur, Gahusas Garrigás y Vilopriu*; Negres de 34 á 46 pessetas carga; Garnatxas de 58 á 66; Rancis de 64 á 72.

OLI: á 9 pessetas mallal.

FARINA: 1.ª classe de 17'50 á 20 pessetas quinta
2.ª classe de 14 á 17 3.ª classe de 9 á 14.

OUS de 23 á 30 quartos dotzena.

BESTIAR: *Bous* de 1'50 á 1'75 pessetas carnicera: *Xay* del país á 2'50:

Los preus exposats son tots lliures de drets de portas.

Avuy lo mercat no ha disminuhit d'animació del dissapte prop-passat, de manera que las compres han sigut mes abunts en especial la de bestiar habentse abassegat molts caps ab destino á França.